

Phần 11

Chương 51 Gọi, Thì Sẽ Làm Sao

Thất công chúa và Lưu Nhã Quân đứng phía sau kinh ngạc thốt lên, Thảm Hành dồn hết sức lao tới trước nhưng vẫn cách xa một bước.

Thấy chiếc bụng tròn kia sắp ngã lăn xuống đất, không ngờ bên tai lại vang lên tiếng gió vút qua.

Làn váy tím nhạt phiêu bồng vẽ thành một đường cong xinh đẹp giữa không trung, ngay lúc Trương Văn Quân sắp ngã sắp xuống đất thì thoáng cái đã có người đón đỡ.

Tất cả mọi người đứng đó đều choáng váng, đờ đẫn nhìn nữ tử lạnh lùng vừa đột nhiên xuất hiện. Nàng ấy ôm Trương Văn Quân, khuôn mặt sắc sảo hơi nhíu lại, rồi nói một câu vô cùng khó hiểu.

“Đứng đây tim chết à?”

Sau khi nhìn rõ nữ nhân kia, Tô Nguyệt Hoa và Lưu Nhã Quân vội vàng quỳ xuống đất, Trương Văn Quân còn sợ sệt đến nửa ngày cũng không nói ra lời.

Nữ tử mặc bộ váy dài màu tím nhạt tao nhã kia, không ai khác, mà chính là người đang dưới một người trên vạn người - Hoàng Hậu nương nương. Trương Văn Quân run khóc môi cầm cập, cố gắng nặn ra mấy giọt nước mắt giả vờ đáng thương.

Ai ngờ Hoàng Hậu nương nương vĩ đại lại chẳng có ý nhìn xem, sau khi đỡ lấy nàng ta thì không chút kiên nhẫn vội buông tay.

Lưu thiên kim bên cạnh thấy thế thì chớp vội thời cơ, lo lo lắng lắng chỉ vào Thảm Hành bẩm tấu: “Hoàng Hậu nương nương minh giám, mới vừa rồi Thảm Hành đẩy ngã Lâm phu nhân, mưu toan giết chết đứa bé trong bụng nàng ấy, đúng là làm cho người ta run sợ. thỉnh cầu Hoàng Hậu nương nương thay Văn Quân phân xử, cho nàng ấy một câu trả lời.”

“Nhi thần cũng có thể làm chứng, là Thảm Hành đẩy Trương Văn Quân. Đường đường là một tiểu thư quan gia nhưng lòng dạ lại độc ác đến vậy, đến một đứa bé chưa chào đời mà cũng không buông tha.”

“Chúng nô tỳ cũng có thể làm chứng.”

Người ta vẫn nói cây ngã do người đẩy, cái cây Thảm Hành này vốn gốc rễ chẳng sâu, các nàng cùng nhau đẩy, cũng ung dung nhẹ nhàng.

Ý đồ mưu hại dòng dõi người khác, tội này quả là nghiêm trọng. Nhìn “nhân chứng” quỳ đầy đất, lần đầu tiên Thảm đại tiểu thư bắt đầu suy nghĩ sâu xa,

nhân phẩm của mình sao lại kém đến mức độ này, đến Thất công chúa chưa gặp qua vài lần và mấy nha hoàn lần đầu gặp gỡ cũng đều ghét nàng như vậy.

Miệng đời nung chảy vàng, nàng có trăm cái miệng cũng không thể nào bào chữa.

Thế nhưng, ngoài dự liệu, Hoàng Hậu nương nương lại không hề thấy chuyện này có gì to tát.

“Các người muốn làm chúng cái gì? Tự nàng ta không đứng vững, liên quan gì tới Thảm Hành đây?”

Mặc dù bà không nhìn thấy tình hình lúc đó, nhưng lúc đón được nữ nhân kia, rõ ràng bà cảm nhận được, nàng ta theo bản năng đã chéch người về phía bên phải chỗ có ít sỏi đá nhất, có thể giảm bớt thương tổn cho chính mình. Người bị người khác đẩy ngã bất ngờ thì sao có thể dự đoán được phương hướng mà ngã xuống? Cái trò vặt vãnh này, bà lăn lộn trong cung bao nhiêu năm còn nhìn thấy ít sao?

Nếu câu này do Thảm Hành tự nói, thì dù nàng có thanh minh mãi cũng khó địch nổi miệng lưỡi nhiều người, nhưng lời kia lại là do Hoàng Hậu nương nương nói đấy, nhất thời tất cả chẳng còn ai dám cãi.

Sắc mặt Trương Văn Quân cứng đờ, nhưng lại vô cùng thông minh khi im lặng, chỉ tỏ vẻ khúm núm liếc mắt lên nhìn Thất công chúa.

Tình cảnh phút chốc đóng băng, Hoàng Hậu nương nương cũng không thèm để ý, bà thông thả đi tới trước mặt Thảm Hành, mặt vô cảm nói:

“Trong cung ta nuôi một con chồn tuyết mắt đỏ, con có muốn qua xem không?”

Chồn tuyết, mắt đỏ?

Đề tài vừa chuyển sang này cũng quá không liên quan ấy nhỉ.

Thảm đại tiểu thư ngơ ngác nhìn bà. “Ngài nói, là Bạch Thánh Huyền sao?”

Cái tên họ kia Tô Nguyệt Cẩm từng nhắc tới, sủng vật khó nuôi?

Trên mặt Hoàng Hậu nương nương vẫn là dáng vẻ trong trẻo lạnh lùng như cũ, chỉ có điều trong ánh mắt lại có thêm chút tâm tình khó hiểu. Có vẻ như là... đắc ý?

“Chính là nó. Ta dẫn con đi xem, nhìn nó trông rất đẹp.”

Bà nuôi nhi tử đúng là chẳng ra sao, nhưng riêng con chồn tuyết này thì nuôi quả không tồi.

Thảm Hành chật vật cất tiếng: “Bây giờ, đi ngay sao ạ?”

Xin ngài, tốt xấu gì cũng nhìn qua mấy thiếu nữ... miệng sắp sùi bọt mép kia chứ?

“Không thì sao chứ?” Bà nhú mày.

Nhưng mà sự thực chứng minh, Hoàng Hậu nương nương vẫn còn chút mắt nhìn, bởi vì trước khi nhắc chân đi, lão nhân gia ngài vẫn rất trịnh trọng nói với các nàng một câu:

“Ta muốn khởi giá, các người cũng nên đi ăn cơm đi.”

Dáng vẻ như thể ta đây rất là bận rộn trăm công nghìn việc, nhưng ai sáng suốt đều hiểu ra, vị nương nương này xưa nay chẳng làm được chuyện gì đứng đắn.

Trương Văn Quân nghe vậy thì yên lặng nâng khăn gạt lệ, dáng vẻ oan ức cực kỳ.

Thất công chúa ở bên nhìn thì đầu thế đành lòng, nàng không cam lòng rê đầu gối lên vài bước.

“Nhưng mà mẫu hậu, vừa rồi rõ ràng nhi thần thấy Thảm Hành đẩy Trương Văn Quân, ngài như vậy...”

Nàng ta không dám nói bà làm vậy là bất công thiên vị, nhưng cũng không muốn cứ như thế mà buông tha Thảm Hành.

Mỗi một kẻ đương nhiệm sẽ đều tự động tưởng tượng người tiền nhiệm thành kẻ địch giả tưởng, Thảm đại tiểu thư quỳ thôi cũng trúng đạn, nàng càng sâu sắc ý thức được rằng, sau này mình ít đi ra ngoài là tốt nhất.

Hoàng Hậu nương nương sửa sang lại làn váy, ném lại một câu:

“Nhìn thấy cũng không nhất định là sự thật. Nếu mắt đã không tốt thì nên dụng tâm suy nghĩ nhiều hơn một chút, tuổi còn trẻ quá mà, sao lại không có đầu óc như vậy chứ.”

Sau đó, bà cũng chẳng nhìn vẻ mặt đối phương, trực tiếp lôi Thảm Hành ngồi lên phượng giá tiên cung.

Lời nói này kỳ thực còn có thâm ý khác, chỉ tiếc Tô Nguyệt Hoa không thể hiểu được ý tứ kia. Trương Văn Quân siết chặt khăn lụa trong tay, cả người đỏ mồ hôi lạnh.

Thảm đại tiểu thư chưa từng vào cung, ngoại trừ vài lần ăn qua ngự thiện cha nàng mang về, nàng không hề có bất cứ liên quan gì tới cung cấm. Ngồi ở trong phượng liền to đùng, đột nhiên nàng lại lý giải được, vì sao mỗi lần xuất hành người trong cung lại phải phô trương như thế.

Bởi vì đoạn đường từ khi “Xuất môn” đến khi “Hồi môn” này, không phải xa bình thường. Hoàng Hậu nương nương ngồi xếp bằng trên đệm lót màu vàng kim, hào phóng lấy một quyển thoại bản ra đưa cho nàng.

“Cầm giết thời gian đi, xem xong là đến nơi rồi.”

Nàng cúi đầu nhìn độ dày của quyển sách kia, im lặng nhận lấy. Hai người đều không phải người nói nhiều, dọc đường đi mỗi người đều đọc đến cực kì thích ý.

Trên đường tiến vào Nguyệt Hoa Môn, đột nhiên Hoàng Hậu nương nương lại nghiêm túc hỏi nàng.

“Vừa nãy ta bỏ đi như vậy có phải không giữ mặt mũi cho Tô Nguyệt Hoa không nhỉ?”

Cho dù không phải con ruột của mình, nhưng hình như cũng phải làm cho ra vẻ.

Thái dương Thẩm Hành rần rật lên, nàng thật lòng rất muốn hỏi một câu.

Có phải phản ứng của ngài đã quá chậm rồi không? Thất công chúa cũng đã cách xa tới mức chỉ còn một chấm đen, ngài có định bay sang kiểm lại cho nàng ta chút thể diện không đó?

Nhưng ngoài miệng nàng cũng chỉ có thể cứng ngắc đáp một câu:

“Thần nữ ngu dốt, cũng, cũng không hiểu lắm những thứ này.”

Hoàng Hậu nương nương phút chốc lại xoay chuyển, “Nhưng mà hôm qua mẹ của Tô Nguyệt Hoa mới lấy mấy thứ đồ sứ ở chỗ ta, ta không ưa con gái nàng ta, hình như cũng không có vấn đề gì.”

Thẩm Hành ngẩng mặt nhìn trời, nàng cảm thấy, Tô Thiên Tuế trưởng thành thành dáng vẻ không đáng tin như bây giờ, đúng là không thể không có công lao của Hoàng Hậu nương nương.

Phượng Miên Cung còn sang trọng hoa lệ hơn so với tưởng tượng của nàng, bên ngoài rường cột trạm trổ uy nghi không gì nói hết. Nhưng khi đi qua mấy đoạn hành lang, Chính Điện mới thực sự hiện lộ dáng vẻ chân thật nhất của cung điện này.

Cỏ dại rậm rạp, rừng rậm xanh um, che đầy hết châu ngọc xa hoa bên dưới, khiếu thưởng thức đặc biệt này quả nhiên y hệt Tô Thiên Tuế. Chỉ có điều Hoàng Hậu nương nương vẫn cao hơn một bậc, bởi vì ngay cả lá rụng đầy đất ngài ấy cũng không cho người ta quét dọn. Hai người bước trên thảm lá rụng rậm rạp, cảm giác mờ ảo như thể bước trên mây.

Thời điểm Bạch Thánh Huyền lên sàn quả nhiên vô cùng thu hút ánh nhìn của người khác. Một khối tròn vo trắng như tuyết, cười to “khanh khách” lao xuống từ mái hiên, như sấm chớp rạch ngang trời.

Chỉ là, tia chớp này có hơi bị to, cho nên nói nó giống một đám mây to nện xuống mặt đất mới càng thêm chân thực. Trước đây Thẩm Hành chưa từng tiếp xúc với thứ động vật này, cũng không nghĩ tới nó có thể phát ra tiếng cười như người vậy. Nhưng thấy cục tròn trắng như tuyết kia tung tăng cọt cọt lui bên

chân Hoàng Hậu nương nương, con mắt đỏ như mã não cũng vô cùng đặc biệt mới mẻ.

Có vẻ tâm tình của Hoàng Hậu nương nương không hề tệ, hình như còn muốn ôm nó lên sờ một cái, chỉ là vừa ôm được một nửa lại vì nặng quá mà không thể không rút lui xuống đất.

Bụi mù tung bốn phía, Bạch Thánh Huyền ngã chổng vó lên trời, nằm dưới đất “a a” bất mãn, ăn vạ dùng móng vuốt khua hết mấy thứ hỗn tạp trên mặt đất đến chân nương nương, chất a chất a, như thể muốn chôn.

Thẩm Hành nhìn thấy thú vị, buột miệng nói một câu: “A Bạch mập mập này, nhìn thật đáng yêu.”

Nàng thật lòng khen ngợi, nhưng vẻ mặt của Hoàng Hậu nương nương dường như hơi quái dị.

“Bạch Thánh Huyền, không thích người khác gọi nó là A Bạch.”

Nó có thể nghe hiểu tiếng người à? Thẩm Hành kỳ lạ nghiêng đầu, “Gọi thì sẽ làm sao ạ?”

Vừa mới nói xong, trong nháy mắt nàng đã bị cục lông tơ tròn vo kia nhảy lên tập kích.

Chương 52

Nói Tiếng Người

Nàng chưa từng tưởng tượng ra, một con vật yêu lại có được khả năng phá hoại phi thường đến vậy, dưới lớp lông dài là thân hình mập mập cường tráng như heo như lợn, làm nàng hoa cả mắt.

“Xì xì”. Âm thanh báo hiệu lúc nó bắt đầu nổi giận, bốn chân ngấn lập tức vung ra những móng vuốt sắc nhọn như câu, kết hợp với đôi hàm răng sắc bén, nó nhanh chóng quắp lấy một đồng cỏ dại ném tới trước mặt nàng.

Ban đầu Thẩm Hành chỉ cảm thấy hơi buồn cười, cái đồ mập mập này hình như rất yêu thích cỏ dại thì phải. Dòng dõi nhà nàng công phu không hề kém, muốn né tránh quả thực dễ như trở bàn tay, nhưng nàng không ngờ đến là, ném cỏ dại cũng là một chiêu thức của Bạch Thánh Huyền.

Ngay khi nàng lui về phía sau theo bản năng, nó thành linh nhún người nhảy lên cánh tay nàng. Và với cân nặng phi thường đó, chắc chắn là, không cần phí công cũng đủ hất văng Thẩm đại tiểu thư lên mặt đất.

Văng vẳng bên tai là tiếng cười khanh khách vì “gian kế đã đạt được” của nó, hai móng vuốt ôm lấy cánh tay định há mồm cắn lên. Nếu lúc này nàng vung tay đánh nó hôn mê thì cũng không phải là không được. Chỉ có điều, vừa mới giờ cao tay, cánh cửa chính trong viện đã bị đẩy ra mạnh mẽ.

Một người mặc hoa phục nương nương không đếm xỉa đến sự ngăn cản của đám nô tài, nổi giận đùng đùng xông vào đây. Hôm nay đúng là ngày không nên xuất hành mà. Thảm đại tiểu thư nhắm mắt, dứt khoát dang cánh tay bé nhỏ của mình lên, để cho Bạch Thánh Huyền dễ dàng cắn tới. Nội tức của người tập võ tất nhiên sẽ không giống với người thường, bởi vậy nàng cũng không nghĩ mình có thể giấu giếm được Hoàng Hậu. Nhưng nếu để cho người ngoài biết chuyện, khó tránh khỏi mang đến phiền toái không cần thiết. Dù thế nào đòn này cũng không thể ra tay. Nhưng mà, cảm giác đau đớn trong tưởng tượng cũng không hề xảy ra.

Vào thời khắc cuối cùng, Hoàng Hậu nương nương đã kịp đưa tay giữ chặt miệng con chồn trắng, ném thẳng nó ra ngoài chân tường. Ngoài bức tường vang lên một tiếng động vô cùng mạnh bạo, Hoàng Hậu nương nương thần nhiên ngồi xổm trên mặt đất, đối diện với nàng: “Tính tình của con, không tồi đâu”.

Bà thích những người đơn giản, mà Thảm Hành lại rất biết giấu mình, cũng hiểu tiến hiểu lùi, ánh mắt của nhi tử nhà mình đúng là quá tốt. Thảm Hành cứng đờ tại chỗ, sau một lúc lâu cuối cùng cũng hiểu ra.

“Người có ý dùng Bạch Thánh Huyền đến thử thần thiếp?”

“Đúng vậy.” - Người trả lời vô cùng thẳng thắn.

“Thế nếu thần thiếp không gọi nó là A Bạch thì sao?”

“Ta sẽ bảo nó nhào tới cắn con luôn”.

Thảm đại tiểu thư cảm thấy gân xanh trên trán sắp nổ tung luôn rồi. “Vậy vị nương nương này cũng là do người sắp xếp?”

“Không phải”. Vốn bà có gọi đường muội của mình tới. Còn vị này là...

Hai người đồng thời quay sang, đồng thanh hỏi người đang bước tới: “Cô tiến vào đây làm gì?”

Ta tiến vào làm gì à? Lạc quý nhân đứng yên tại chỗ giận dữ giậm chân, giờ mới biết nàng ta là người sống hả? Nhưng trên mặt nào dám tức giận gì, nàng ta buộc lòng phải hít sâu một hơi rồi đáp: “Thần thiếp tự ý đến thỉnh an Hoàng Hậu, nhân tiện muốn hỏi nương nương một việc.”

“Ồ, vậy thì hỏi đi.” Hoàng Hậu nương nương thoải mái gật đầu, còn bày ra dáng vẻ vô cùng khoan dung rộng rãi. Nhưng Lạc quý nhân lại cảm thấy người này đang xem thường nàng ta. Từ khi nàng ta bước vào cửa, hai người này đã không thèm liếc mắt nhìn mình lấy một cái. Còn người đang ngã trên đất kia rốt cục là ai đây, sao không hành lễ? Có lẽ Hoàng Hậu nương nương đang bày mưu đặt kế, không muốn giữ thể diện cho nàng ta.

Gương mặt không khỏi cứng đờ, nàng nói: “Nương nương ít khi hỏi đến việc trong cung, không nghĩ nô tài trong phủ Nội vụ lại càng lúc càng không giữ quy

củ như thế này, đưa tới một đám nô tài hầu hạ chả ra sao. Còn người là do ma ma nào đưa tới, thấy bản cung mà không lo hành lễ. Ai dạy quy củ cho người thế hả?” Hoàng Hậu thì nàng ta đâu thể nói, nhưng đến một nha hoàn trong cung cũng không thể quát tháo được sao?

Ngày thường Thẩm đại tiểu thư vẫn có thói quen ăn vận quần áo tùy ý, bị người ta nhầm tưởng nha hoàn cũng không phải lần đầu tiên, chẳng qua đột nhiên lại xối xả mấy câu đó lên người mình, nàng cũng thoáng ngẩn ngơ.

Lễ tiết ở Khánh Nguyên triều có phần hơi phiền phức, từ Phi trở lên thì phải quỳ lạy hành lễ, từ Phi trở xuống thì chỉ cúi người. Tuy rằng vị này cả người chỉ toàn châu toàn ngọc, nhưng cung phục lại không ghi rõ phẩm cấp gì. Nàng có chút đắn đo, rốt cuộc nên dùng lễ nghi gì mới hợp. Cũng may bên cạnh có Hoàng Hậu nương nương giúp nàng giải vây, vừa kéo nàng đứng dậy, bà vừa nói: “Gật đầu là được.”

Gật đầu? Cái lễ gì vậy? Nhưng nếu do Hoàng Hậu nương nương nói ra, Thẩm Hành cũng không thể không nghe, nàng cố gắng trịnh trọng gật cổ, nói: “Thần thiếp có lễ”.

Nàng ta lại dám cúi đầu! Lạc quý nhân vỗ ngực thụt lùi từng bước, suýt chút nữa đã hộc máu mà chết.

“Đây là người đang nhục nhã thần thiếp sao?” Cho dù nàng ta bị giáng từ phi tần xuống quý nhân, rồi từ quý nhân bị giam đến lãnh cung, nhưng tốt xấu gì cũng từng là chủ tử, bảo nha hoàn tùy tiện gật đầu để tống cổ nàng ta? Có còn thiên lý không nữa thế?

“Thế mà là nhục nhã à?” Hoàng Hậu nương nương bình tĩnh ngồi trên ghế đá. “Lúc cô xông tới đây, ngay cả đầu cũng không gật chào bồn cung đâu đấy, bồn cung cũng không thấy sao mà.” Một câu nói nhẹ nhàng băng quơ, thậm chí còn không thềm tăng thêm nhân nhá, nhưng lại khiến Lạc quý nhân không nói được lời nào. Địa vị của Hoàng Hậu cao quý nhất lục cung, nàng chậm trễ như thế thì đúng là phạm thượng. “Thần thiếp vì tình thế cấp bách, lúc này mới...” Ngày thường nàng ta vẫn ứng xử vô cùng khéo léo, giờ nhìn thấy nữ nhi của mình nước mắt như mưa mới quên đi quy củ.

“Không sao cả, ngồi xuống nói chuyện đi.” Lạc quý nhân xấu hổ cúi đầu. “Thần thiếp vẫn nên đứng đáp lời thì hơn.”

Trước giờ Hoàng Hậu nương nương vẫn rất hiểu ý người, nàng ta nói phải đứng thì cứ tùy ý vậy.

“Cô tới đây là vì chuyện của Tô Nguyệt Hoa chẳng?”

Năm nha đầu kia mười hai tuổi, Lạc quý nhân bị giáng chức thì đưa cho bà làm con trên danh nghĩa, bên ngoài thì kính trọng bà như mẫu hậu, chỉ khi gặp phải chuyện gì uất ức mới chạy tới lãnh cung khóc lóc kể than. Dù mẹ đẻ không quyền không thế nhưng cũng sẽ vì con mình mà hết lòng ra mặt, nha đầu kia

muốn dựa vào điều đó. Nhưng sao nàng không thử nghĩ, nếu vì thế mà chọc mằm tai vạ, liên lụy đến mẫu thân của mình thì biết làm sao đây.

“Là như vậy, Nguyệt Hoa nói nó gặp một số chuyện ở ngoài.” Lạc quý nhân thử thăm dò. “Nghe nói lúc ấy nương nương cũng có mặt, nhưng mà có thể vì không rõ đầu đuôi. Khuê nữ nhà Thẩm Quát - Thẩm Hành đẩy ngã con dâu của Lâm thừa tướng, người người ở đó đều nhìn thấy, nhưng ngay cả một chút xấu hổ nàng ta cũng không hề có, đúng là quá phận. Lễ vu chi nhân, do tửu chi hữu bích dã⁽¹⁾. Quân tử lấy hậu, tiểu nhân lấy mỏng. Cho nên mới nói người không có phép tắc thì không lớn được, làm chuyện bất thành.”

“Nói tiếng người đi”. Hoàng Hậu nương nương hết nhẫn nại ngắt lời.

“Dù gì Tô Nguyệt Hoa cũng là Thất công chúa, trên danh nghĩa lại là nữ nhi của người, tốt xấu gì ra ngoài cũng phải giữ mặt mũi cho nó chứ? Giờ thành ra như vậy, ngày sau sao nó có thể sống yên trước mặt các nữ quan gia?”

Quả nhiên làm gì có chính nghĩa nhân gian. Hoàng Hậu nương nương ngược mắt nhìn nàng ta. “Có đặt chân cũng được đạp lên người khác. Tô Nguyệt Hoa có muốn gả cho Lâm Hi Hòa hay không là do chính nhà đầu đó lựa chọn, nó muốn ra mặt cho thiếp thị người ta, không ngại vất luôn danh dự ở ngoài đường cũng là chuyện của nó. Dù có muốn dựa, thì hoàng gia cũng không thể nâng đỡ nó cả đời.”

“Vậy ngài giúp Thẩm Hành chẳng lẽ không phải vì nhi tử của mình yêu thích nàng ta sao?”

Lạc quý nhân sống qua ngày nơi lãnh cung, từ lâu cũng không còn trông mong điều gì nữa, điều vương bận duy nhất cũng chỉ là nữ nhi của mình.

“Nói ra không sợ ngài tức giận. Thẩm Hành đó chẳng qua là bùn nhão không trát được lên tường. Lúc gả cho Lâm gia chuyện nào loạn biết bao người cười chê. Thôi thì không nói đến bộ dạng thế nào, học vấn ra sao, chỉ riêng đức hạnh của nàng ta thôi đã không đủ tư cách vào cửa chính hoàng gia rồi.”

Thanh danh bên ngoài của Thẩm đại tiểu thư đúng là không tốt, chuyện này nàng đã biết rõ từ lâu, nhưng bị người ta soi xét ngay trước mặt như vậy thì quả là lần đầu. Thấy Lạc quý nhân nói đến nỗi nước miếng bay tung tóe, nàng cố gắng bung chén trà nhỏ đưa cho nàng ta uống tạm. Hoàng Hậu nương nương một tay đỡ đầu lười biếng đáp: “Thế à, chẳng qua là mình ta yêu thích thôi.” Cửa chính hoàng gia cũng là cửa, nào có gì to tát.

“Vậy cũng không thể để mặc một người tiểu môn tiểu hộ đưa vào trong cung được. Dù thân thiếp chưa gặp nàng ta nhưng nghe tên tự cũng đã biết không có học thức gì. Một cô nương mà lại tên là “Hành”. Hành là cán cân, một khúc gỗ bình thường ngờ nghếch, nghe đã không thấy quý khí.”

Hóa ra tên của nàng còn rất được chú ý à? Thẩm Hành yên lặng gật đầu, vô cùng chiêm nghiệm. Hoàng Hậu nương nương cũng gật đầu, bà từ tốn nói với

Lạc quý nhân: “Phan Chi Hoa nghe cũng chẳng hay gì cả, vậy mà cô còn làm Lạc phi nhiều năm thế đấy.”

“Nhiều Nhiễm! Ngài, ngài không được gọi thẳng tên ta như thế.” Mọi người đều biết điều kiêng kị nhất của Lạc quý nhân là bị nhắc tới khuê danh quê mùa của mình. Năm đó khi nàng được sắc phong, việc đầu tiên nàng làm là đổi tên Phan Chi Hoa thành Phan Phủ Liễu. Đây cũng là ngọn nguồn của nỗi oán hận Nhiều Nhiễm Hoàng Hậu kéo dài bao lâu, cũng là do Hoàng Hậu năm lần bảy lượt nhắc đến tên mình năm đó.

“Tên và diện mạo đều là do cha mẹ cho mình, cần gì phải bận tâm quá nhiều như vậy, theo ta thấy, tên Phan Chi Hoa cũng không có gì không tốt, dễ đọc lại dễ nhớ.”

Cả người Lạc quý nhân đều run lên.

“Ta ít hỏi chuyện Tô Nguyệt Hoa là vì nó đã không còn là đứa bé trẻ người non dạ. Cô ở hậu cung nhiều năm như thế, bản lĩnh tranh quyền đoạt thế cũng không ít, sao lại quên dạy dỗ nữ nhi nhà mình. Có thiếp thị nào mà tầm thường được không, chẳng lẽ cô nghĩ Trương Văn Quân kia lại là người nhu nhược?”

Bà đứng lên vỗ nhẹ vai nàng ta. “Cung chiều cũng không hẳn là việc tốt, cô nên cho nó học thêm cách nhìn người ra sao.” Cung bào màu tím thoáng phát lên, người kia đã trực tiếp kéo Thẩm Hành đi thẳng, để lại Lạc quý nhân đứng đó sững sờ, nhìn theo bóng lưng kia rất lâu mà không bình tĩnh nổi. Có lẽ bà ta nói đúng.

Người như Nhiều Nhiễm Hoàng Hậu đúng là chẳng có mấy ai, mặc cho mấy người ở lãnh cung như nàng được tùy ý đi lại, thậm chí thỉnh thoảng có phạm thượng bà cũng không để tâm để ý. Nàng và Tô Nguyệt Hoa đều giống nhau, được bao dung nên vui mừng quá đỗi, thế cho nên mới quên đi những góc khuất âm u không nhìn ra ánh sáng.

Ghi chú:

1. Khổng Tử nói: Lễ chi vu nhân, do tửu chi hữu bích dạ. Ý chỉ: bích là đồ đựng. Lễ phép lịch sự đối xử với người ta, như động tác đổ rượu vào bình, là quy củ, thể thống mà mọi người phải nghe theo.

Chương 53

Vị Thuốc

Thẩm Hành được Tô Thiên Tuế đón từ trong cung ra. Khi xa giá tới Phượng Miên cung, Hoàng Hậu nương nương vẫn còn đang rất nghiêm túc đem một quyển tự truyện nhét vào tay nàng. “Về xem chút nhé, con sẽ cảm thấy có ích đó.”

Lúc đó nàng cảm giác như mình đã nhận được chí bảo.

Tự truyện của Hoàng Hậu nương nương đó, không phải loại thoại bản mà những tiên sinh tầm thường có thể viết ra đâu. Cảm lên Thiên Kiều rao bán, ít nhất cũng phải được một vạn tám ngàn lượng.

Mấu chốt nhất là, cái này thể hiện sự coi trọng của lão nhân gia bà đối với nàng, là một loại thưởng thức. Cô nương nhà bình thường muốn xem, cũng không có cơ hội mà xem đâu.

Ngồi ở trong liễn kiệu rộng lớn, nàng thận trọng mở ra, ngay sau đó, thư pháp rồng bay phượng múa bên trong đã mê mẩn nàng đến mức không thể nào kiềm chế. Vừa nhìn đã biết chính là bản gốc viết tay, dù người cầm bút lông chữ viết không đẹp lắm, nhưng nàng vẫn hiểu, những nét phẩy hỗn loạn kia cũng là một thứ bản lĩnh lạ thường.

Bình quân mỗi dòng sẽ xuất hiện vài cái vòng vòng gạch gạch biết bao thần bí, khiến người ta phải nghiêm túc suy nghĩ sâu sắc, khi viết lên những dòng này, rốt cuộc bà muốn bày tỏ điều gì.

Chữ viết xiên xẹo, rất giống với tiêu chuẩn học thức bình thường của nàng, đây quả thực là phương hướng tương lai để nàng cố gắng a. Thảm Hành dám giơ tay lên trời khẳng định, trên đời này hiện nay có thể đọc hiểu chữ viết của Hoàng Hậu nương nương, ngoại trừ Hoàng Thượng và Thiên Tuế, cũng chỉ có mình nàng.

Tô Nguyệt Cẩm nghiêng khỏi đệm lót nói với nàng: “Đừng đọc trên xe, cẩn thận hỏng mắt.” Nàng vô cùng kiên định lắc đầu: “Đây là bản đơn tuyệt thế, nó có một sức hút khiến người ta không thể kháng cự được đâu.”

“Bản đơn sao?”

Tô Thiên Tuế nhìn đồng chữ viết phía trên rồi ho khan một cái, nhưng nhận nhin không nói gì.

Trái lại Quế Viên ngó dáo dác nhìn một chút, ngu ngơ nói: “Cái này, nô tài cũng có một quyển. Thảm đại tiểu thư muốn đọc, có thể cầm về xem cùng, thực sự không cần nóng vội nhất thời.”

Quế Viên cũng có một quyển? Sao mà thế được? Thảm Hành sững sờ nhìn lão: “Quyển kia của ông cũng là nương nương đích thân viết à?”

Quế Viên lắc đầu liên tục không ngừng.

“Không phải.”

Như thế ít nhiều cũng khiến trong lòng Thảm Hành thoải mái hơn một chút, nàng đã nói mà, nàng được chăm sóc đặc biệt đó.

“Nhưng quyển trong tay cô nương vốn cũng không phải nương nương tự tay viết. Nương nương không viết chữ đâu, những thứ trong thoại bản đều là do ngài ấy đọc, để cho Bát Bảo cô cô bên cạnh viết giùm”.

Viết giùm? Thảm Hành cứng đờ người, vẫn không từ bỏ ý định cố hỏi một câu.

“Sao ông biết quyển này là Bát Bảo cô cô viết?” Không biết viết chữ chẳng lẽ lại không luyện tập? Không biết chừng hai năm qua Hoàng Hậu nương nương đã tiến bộ không ngừng, muốn luyện viết văn cũng không phải không thể.

“Bởi vì Bát Bảo cô cô là cô ruột của hần, có phải bà ấy đích thân viết hay không, nhìn qua là biết.” Tô Thiên Tuế có phần bất đắc dĩ nhìn bàn tay nhỏ cầm quyển sách đang khẽ run rẩy của Thảm Hành.

“Năm đó mỗi cung nhân đều được phát một quyển. Nương ta còn đưa một quyển sách nhỏ, yêu cầu từng cung nhân ghi lại cảm tưởng của mình. Nhưng mà nàng cũng không cần quá khó chịu, mấy năm qua bà ấy không đưa cho ai nữa, có lẽ là thấy nàng hợp ý nên mới đưa cho nàng.”

Thảm Hành nước mắt đã khô, vẫn đem quyển sách kia cất vào trong ngực. Cho dù không phải bản đơn, cũng có thể bán được mười, hai mươi lượng.

Hơn nữa, dáng vẻ Hoàng Hậu nương nương ngồi thẳng trên ghế đá nói chuyện với Lạc quý nhân kia, nàng vẫn rất thưởng thức. Đoan trang khí khái, không hề có sự ngang ngược của người đứng đầu Đông Cung, nhưng lại khiến người ta một lòng thần phục.

“Chủ mẫu bình tĩnh tự tin ta đã thấy, nhưng có thể không chế tâm tình thỏa đáng như vậy, không hề lộ ra chút tâm trạng nào ra, từ khi ta hiểu chuyện đến nay, Hoàng Hậu nương nương là người đầu tiên có phong phạm như thế, thật sự rất có tu dưỡng.”

Trong thiên hạ, thử hỏi có mấy người có thể có khí khái như vậy.

Tô Thiên Tuế nhìn cô nương nào đó đang kích động, vuốt vuốt mái tóc của nàng.

“A Hành, thực ra nương ta bị liệt mặt, đã chữa nhiều năm nhưng vẫn không khởi sắc. Kể cả khi ngoại công ta tạ thế, vẻ mặt bà cũng vẫn vậy thôi.”

Việc này chẳng sớm thì muộn nàng cũng sẽ được biết, không bằng nói cho nàng sớm một chút.

Khoảng hai năm gần đây mẹ hần còn để lộ tâm trạng của mình qua ánh mắt, chứ lúc hần còn nhỏ, nhiều lúc còn tưởng mẹ mình là một bức tranh cơ.

Nghe vậy, Thảm đại tiểu thư vốn còn đang mỉm cười, khóe miệng lập tức co rút muốn hôn mê.

Thời gian trôi đi quá vội vàng, chớp mắt, lại một mùa mới tới. Thu đi đông đến, mang theo cái rét cắt da cắt thịt, vạn vật xơ xác tiêu điều, tuyết trắng bay phất phơ, đâu khắp cành cây ngọn cỏ, nhuộm trắng cả kinh thành. Vây quanh chậu than ăn khoai lang nướng, nhân tiện thưởng thức đông mai là thú vui tao nhã lịch sự nhất của Thảm gia. Mỗi khi tới thời tiết này, đều là lúc nương Thảm

Hành chuẩn bị trở về, áo vải trên người Thẩm Quát cũng sẽ đổi thành áo thêu vải cây nhũ trúc, cành lá đung đưa.

Trong tiểu viện, cha con hai người ngồi ngay ngắn trên băng ghế nhỏ nhìn ra ngoài cửa, họ vẫn coi những khoảnh khắc chờ đợi này là những giây phút hạnh phúc vui vẻ nhất trong năm.

Nhưng mà năm nay, trong tiểu viện lại có thêm một cái ghế, bên cạnh là một chiếc xe lăn được chạm khắc tinh vi. “Ngài không cảm thấy, việc này không liên quan gì với ngài sao?” Thẩm đại tiểu thư nghiêng đầu nhìn Đao tiểu Thiên tuế đang uống nước bên cạnh.

Khoảng thời gian này, hình như người nọ sắp chuyển đến nhà nàng luôn vậy. Một ngày ba bữa đều ăn ở đây không nói, còn đem mấy thứ bản thân hay dùng đặt trong thư phòng, nghiêm nhiên bày ra tư thế trú ngụ lâu dài.

Nhà Thẩm Quát ở ngõ Yên Tử, đầu đường Lục Liễu, thường ngày hiếm khi có người tới nhà, sân công tu sửa cũng không được lớn lắm, cỡ kiêu hơi phô trương một chút là khó có thể khiêng vào.

Từ sau khi Tô tiểu Vương gia biết chuyện này, ngày ngày hẩn đều ngồi xe lăn, đi từ Đao Vương phủ, từ từ chậm rãi lăn đến nhà bọn họ.

Người ta vẫn nói, núi không tìm đến ta, ta sẽ đi tìm núi. Tô Nguyệt Cẩm vận dụng đạo lý này phải gọi là vô cùng nhuần nhuyễn. “Không phải đang đợi nhạc mẫu sao, sao lại không liên quan đến ta được?” Hẩn khó hiểu nhìn Thẩm Hành.

“Nhưng mà nàng đừng lo lắng quá, tuy sau khi nương nàng gặp ta xong nhất định sẽ càng ngày càng thích, nhưng dù gì nàng cũng là con ruột của bà mà, sẽ có ưu thế hơn thôi.”

Lo lắng cái quỷ nhà người ấy. Trước tiên không nói tới chuyện không biết khi nào mẹ nàng mới trở về, chỉ nói riêng đến thân phận này của hẩn, nàng cũng không biết nên giới thiệu hẩn thế nào. Thẩm đại tiểu thư liếc mắt nhìn qua, cuối cùng vẫn không nhìn được đầy đủ hẩn.

“Ngoài trời lạnh, mau vào nhà đi.”

Thê chất hẩn không được tốt, cứ đến mùa đông là lại yếu ớt vô cùng, mặc dù trên người đã khoác áo lông cừu vừa dày vừa nặng, nhưng bàn tay ủ trên chậu than vẫn vô cùng lạnh giá.

Nàng dùng đầu ngón tay thăm dò nội tức của hẩn, vẫn giống thường ngày như có như không. Nhưng trong cơ thể bỗng nhiên có thêm một luồng khí lạ lùng, khiến người ta không khỏi lo toan.

Sau khi trở về thư phòng, nàng đóng kỹ tất cả các cửa sổ, rồi đi bung một chén thuốc vừa nấu xong vào. “Mau uống hết chén thuốc này đi, khứ hàn.” Nàng không phải đại phu, nhưng cũng biết đây là hiện tượng của khí trệ máu đọng, cần phải chịu khó bồi bổ. Nhưng người nào đó lại rất không nể nang lắc đầu.

“Không uống.”

Hắn rất ghét vị gừng trong đó. “Hôm nay không bỏ nhiều gừng, chàng uống thử xem, dễ uống hơn hai ngày trước nhiều.” Tô Thiên Tuế lười biếng vùi mình trên bàn sách. “Hôm qua nàng cũng nói như vậy.”

Nàng không nói thế, hắn chịu uống sao?” Uống xong rồi có mút hoa quả ăn. “Cho dù không uống cũng có thể ăn.”

Trong bếp nhà nàng có bao nhiêu bình mút, cất trong cái tủ nào, hắn đều biết hết. Dù rằng nói như thế, hắn vẫn nhận lấy chén thuốc trong tay Thẩm Hành, uống một hơi cạn sạch.

“Quả nhiên vẫn bỏ rất nhiều gừng.” Vị Thiên Tuế nào đó râm rì kết luận, trông có vẻ bướng bỉnh trẻ con. Thẩm Hành không nhịn được mím môi, “Thực ra cũng đâu có khó uống như vậy, là chàng quá soi mói thôi.”

“Không khó uống sao?”

Hắn ghé sát vào nàng.

“Vậy nàng ném thử đi.”

Bờ môi mềm mại đột nhiên bị hắn cuốn chặt lấy, trong nháy mắt mùi thuốc đắng chát theo đó mà lảng đãng giữa răng môi hai người. Nàng theo bản năng lùi về sau, lại bị hắn ôm sát vào trong ngực, hôn càng quán quýt.

Những ngón tay rắn rỏi chẳng biết lúc nào đã lùa vào tóc của nàng, khiến cho nàng không thể không hé miệng đón lấy. Môi hắn nhẹ nhàng triền miên lướt qua gò má, vành tai nàng, như một chiếc lông chim mềm mại như tơ mon tròn trái tim, khiến nó dồn dập luống cuống, chỉ có thể chìm nổi cùng độ ấm trên môi.

Đầu lưỡi nhẹ nhàng phác họa đôi môi, liếm nhẹ thăm dò khắp vành tai, rồi bất thành linh mút mạnh, làm cho nàng có ảo giác như mình bị người ta nuốt mất, không kim hãm được khe khẽ kêu lên.

Hắn ôm chặt nàng trong ngực, khi thì thông thả nhẹ nhàng, khi thì mạnh mẽ như bão táp, muốn khảm nàng vào tận tủy tận xương. Sau một lúc lâu, hắn buông nàng ra, ánh mắt trong veo do chưa kịp hồi thần mà trở nên mập mờ mê ly.

Nàng nghe thấy hắn khẽ lắm bấm bên tai.

“A Hành, nếu như vị thuốc là thế này, ngày nào ta cũng muốn uống.”

Chương 54

Đâm Chôi Nảy Lộc

Mùng một tết là ngày đầu tiên bắt đầu năm mới, cũng là thời điểm tiền năm cũ đón năm sang, dù là bách tính thường dân hay là triều thần hoàng thất, ai ai cũng coi trọng ngày lễ trọng đại này.

Ngày tết.

Theo lịch nông nghiệp, ngày hai mươi ba tháng chạp đã được coi là ngày bắt đầu năm mới, chuẩn bị đồ tết, cúng ông Táo về trời. Không khí đón tết ở kinh đô Khánh Nguyên triều đương nhiên sẽ náo nhiệt hơn nhiều so với các châu phủ khác. Mua bánh ngọt, làm bánh mật, hạt dẻ chung đường, nhà nhà đều vội vàng bận rộn không biết trời đất đâu đâu. Mà ở quý phủ của Thảm đại nhân lại xảy ra một chuyện rất lạ kỳ, vừa đến tết, tất cả tôi tớ đều được cho về nhà, đây cũng là chuyện hiếm trong những nhà phú quý.

Tết càng đến gần thì càng lúc càng bận rộn.

Sáng sớm đã phải xếp hàng đi giành mua bánh ngọt, sau đó hai cha con luôn tay nhào nặn làm bánh mật, rồi lại lột vỏ hết hạt dẻ chung đường.

Quan trọng nhất là, vào lúc này Thảm Quát còn phải chuẩn bị lễ vật mà đem tặng. Vị đại nhân nào thích cái gì, vị đại nhân nào kiêng kỵ cái gì, ông đều ghi chép rõ ràng trong một quyển sổ tay.

Đối với chuyện này, thực ra hai cha con nhà nàng cũng đã từng hội ý. Bởi vì thực sự Thảm Hành không sao hiểu nổi, một người mà cho dù tro hương có từ trên bàn thờ rớt xuống cũng phải thu gom cẩn thận, một thanh quan không vơ vét một cây kim sợi chỉ của triều đình, thì rốt cuộc ông có lễ vật gì mà mang tặng họ đây.

Quan trọng hơn là, cha nàng không hề muốn thăng quan tiến chức, càng chẳng có yêu cầu gì cao sang với cuộc sống bản thân, thì không biết tại sao ông lại phải tặng quà một lượt từ quan nhất phẩm cho tới quan thất phẩm?

Thế nhưng, cha nàng lại cho rằng, việc tặng lễ và ý nghĩa của nó chẳng giống nhau. Tặng lễ cho đồng liêu, lễ trọng là thanh cao văn nhã, gọi là trao đổi tình cảm, giao lưu bạn bè. Lễ kém thì lại là mất mặt, chẳng có gì vẻ vang.

Thảm Hành luôn nghĩ, nếu không phải vì ông là cha đẻ của mình, chắc chắn nàng đã trở mặt từ lâu, làm gì có kiểu im lặng mà chịu đựng như lúc này.

Còn có một chuyện khiến nàng không sao tưởng tượng nổi, vào ngày đi tặng lễ, giá trị của món quà còn được phát huy quả đúng thật kinh người.

Giấy đỏ, bánh mật, hộp gấm, đây là ba thứ mà khi vừa bước chân ra đến cửa cha nàng đã căn dặn cần mua.

Thảm Quát viết chữ cũng không tồi, lại là người thường xuyên chủ trì lễ tế, lễ khánh thành,... nên các vị đồng liêu đều cảm thấy chữ viết của ông mang phúc khí. Vì vậy mỗi khi gặp mặt, những người này đều xin mấy bức vẽ hay các câu đối chúc xuân của ông, đây cũng là lễ vật mà họ khá là ưa thích.

Còn bánh mật thì tượng trưng cho việc thăng quan liên tục, còn vì sao đến vật tầm thường như vậy họ lại phải chạy đi mua bên ngoài, đó là vì cánh tay hai người sắp đứt lìa tới nơi, cho nên phải cắn răng chịu đựng mà đi mua ngoài tiệm.

Lúc ra chợ mua hàng, sự phồn hoa của vương triều, sự cường thịnh của quốc gia, và cả vẻ phú quý giàu có của quý tộc hay dân thường, tất cả đều được bộc lộ một cách rõ ràng tỉ mỉ.

Lướt nhìn khắp biển người mênh mông, đúng là chẳng còn chỗ mà đặt chân luôn nữa.

Vị trí này là nơi tiếp giáp giữa kinh thành và huyện thị, đường xa hơn một chút nhưng giá cả cũng mềm hơn, thậm chí còn có những tiểu thương cũng đến đây mua đồ, rồi vào chợ ở kinh thành bán với giá khá cao.

Vừa đến tết, Thẩm phủ lại căng thẳng chuyện ngân lượng, cho nên nàng phải lựa chọn một nơi xa xa mà mua sắm. Thẩm đại tiểu thư miệng ngậm cọng cỏ, ngồi xồm trên tảng đá, yên lặng tìm kiếm một chỗ để đặt chân giữa đám người. “Đợi lát nữa ta mua đồ xong sẽ thả pháo khói làm ám hiệu. Chàng và Quế Viên hỗ trợ tiếp ứng cho ta, giúp ta cầm đồ là được.”

Nàng đã xem xét tình hình ở trong kia, có thể nhảy vào đám đông, nhưng có an toàn trở ra hay không thì chưa biết. Nếu như Tô Nguyệt Cẩm đã đến đây góp vui, có lẽ khả năng thành công của nàng sẽ cao hơn một chút.

“Ta nhìn bao quát hết cả rồi, giấy đỏ bán nhiều ở góc phía đông, ta sẽ đi sang đó trước, sau đó, lúc ta quăng đồ ra chàng nhớ đón lấy đó, còn nữa,” Không kìm được, nàng quay đầu lại nhìn, muốn hỏi hấn, rốt cuộc chàng có đang nghe ta nói không đấy hả, đây là chuyện quan trọng lắm đó.

Nhưng không ngờ là, trên đất đã có ba món đồ mà nàng cần phải mua. Số lượng rất nhiều chứ không hề ít, chiếc xe ngựa còn thông thả đứng cách đó không xa.

Tô tiểu Thiên tuế ngồi ngay ngắn trên xe đẩy, ung dung nhàn nhã chỉ thị Quế Viên, “Ta muốn ăn bánh nếp, còn cái gì đang treo trên cây gậy trúc đó nhi, ông mua về đây cho ta xem một chút.”

Từ lúc đi theo đến chỗ này, mặt mũi vị Thiên tuế nào đó vẫn tràn đầy hưng phấn. Nhưng vị trí của bánh nếp lại còn xa hơn cả nơi bán giấy đỏ, Quế Viên sao có thể...

“Tất cả - tránh - đường - ra!!”

Tiếng quát to của Quế Viên công công đã trả lời hết nghi vấn trong lòng Thẩm Hành. Dòng người đông đúc trong kia đã bị bóng người mập mập này đẩy ra tạo thành một con đường nhỏ, tư thế như thể tráng sĩ đang canh giữ nơi biên ải mở ra “con đường máu”, nhưng trông ông lại chẳng tốn sức chút nào. Nếu không phải tiếng âm ỉ đang vang vọng bên tai, thiếu chút nữa Thẩm Hành đã tưởng, người trước mắt chỉ là ảo ảnh mà thôi, còn Quế Viên công công thì đang đi dạo ở giữa chốn không người.

Cầm trên tay cái bánh nếp nóng hôi hổi, Tô Thiên tuế hào phóng đút cho nàng một miếng, “Còn muốn mua gì nữa? Để Quế Viên đi mua.” Thẩm đại tiểu

thư liệu mạng lắc đầu, nhưng ánh mắt của Quế Viên vẫn nhìn nàng chăm chú. Ai nói cao thủ chỉ ở chốn dân gian, đúng là nàng đã xem thường thực lực của vị công công này rồi. Ngày giao thừa, mẹ của Thâm Hành còn chưa quay về nhà. Cha nàng mặc trường sam đứng chờ đến ngán ngơ, gió lạnh tấp vào mặt từng hồi ông cũng không buồn để ý.

Nàng và Tô Nguyệt Cẩm nằm trên giường nhìn ra ngoài cửa sổ, cảm giác cha mình như một hòn vọng phụ. “Sao chàng chưa hồi cung, không sao chứ?”

Giao thừa, trong cung sẽ tổ chức gia yến, nếu để cho Thánh thượng lão nhân gia biết con trai của mình đang cùng cha người ta đón tết, nói thế nào cũng chẳng thấy lọt tai.

Lễ đón năm mới chỉ cần vui vẻ và đơn giản, hấn không thích nhìn mấy gương mặt a dua nịnh nọt kia. Đèn lồng có tinh xảo đến đâu cũng không chân thực bằng hai chiếc đèn lồng đỏ trong tiêu viện yên tĩnh này.

Thâm Hành không nói gì thêm, nàng khoác áo lông cừu lên người hấn. Phàm là những người có thân phận cao quý, ai cũng có khí chất ưu việt hơn người thường. Nàng đã từng cho rằng, dù có là một người tùy tính đi nữa thì cuộc sống của hấn cũng sẽ khác của nàng.

Giống như hôm nàng đi mua hàng tết, đúng là nàng rất lo hấn sẽ ngăn mình lại, sau đó sai người vào trong cung mang một ít đồ ra. Bởi vì năm đó Lâm Hi Hòa đã từng làm như vậy, giống như bố thí.

Nhưng hóa ra nàng đã nghĩ sai rồi, hấn không chỉ đưa nàng đi mua đồ, còn rất thích thú hưởng thụ thú vui trong việc đó. Ngay cả ngày tiễn ông Táo châu trời, hấn cũng đứng hoàng đứng trước bức tranh cúng và lái nhải, “Lên trời báo chuyện tốt, hạ giới giữ bình an.”

Hấn chân thực như vậy đấy, không giống như hoa trong gương trăng trong nước. Thậm chí nàng còn nghĩ, nếu như gả cho hấn, có lẽ đó đúng là chuyện tốt.

Không biết cửa phòng bị đẩy ra từ lúc nào, thằng nhóc béo hàng xóm là Lăng Nguyên thò đầu vào mỉm cười nhìn họ.

“Thâm tỷ tỷ, mẹ đệ bảo mang sang cho mọi người ít sủi cảo.” Dáng vẻ thật thà đó giống hệt như em bé trong bức tranh Phúc treo ngày tết. Nàng mỉm cười nhận lấy, ôm đứa bé mập thêm một cái, “Cảm ơn mẹ đệ giúp tỷ.”

Sau đó buộc một sợi dây đỏ có đồng tiền lên cổ cậu. Tiểu tử rúc trong lòng nàng cười khanh khách.

“Vị ca ca tuần tú này có phải tướng công của tỷ không, còn đẹp hơn cả Trương tú tài ở thôn mình nữa đó.”

Sau đấy, cậu nghịch ngợm chạy đi.

“Thằng bé hay nói bậy.” Nàng lúng túng quay đầu. Nhưng ngay sau đó cơ thể đã rơi vào một vòng ôm ấm áp. Mùi hương thoang thoảng lan theo, hấn nói, “A Hành, chờ ta từ Vu Sơn trở về, chúng ta thành thân đi.”

Dư độc trong người hắn sẽ phát tác vào xuân, hắn không muốn làm nàng sợ. Sau lần này, hắn có thể khỏi hết bệnh rồi.

“Ai, ai nói ta sẽ gả cho ngài.” Nàng đỏ bừng mặt, lườm hắn, hắn lại dịu dàng hôn khẽ xuống khóe môi.

“Nhất định con chúng ta cũng sẽ rất đáng yêu.”

Giờ tý, pháo hoa nổ tung khắp trời, bầu trời đêm rực sáng, lại một năm nữa trôi qua, đông đi xuân tới, dường như có thứ gì đó cũng nảy lộc đâm chồi.

Chương 55

Tiểu Nhân Nhiều Thị Phi

Ngày Tô Nguyệt Cẩm đi, Thẩm Hành mang một hà bao được thêu rất xấu tới tặng hắn. Như lời Đạo Đạo nói: “Dầu gì tiểu thư cũng là nữ tử, tặng mấy món đồ của nữ tử mới là hay nhất.”

Quả thật, chính điều này đã đưa Thẩm Hành trở về chính đạo. Vốn nàng còn muốn mang cây đại đao Cửu Hoàn mẽ lưỡi trong phòng tặng cho Tô Nguyệt Cẩm, nhưng mà nó rỉ sét quá rồi, đem tặng có vẻ không thành tâm cho lắm.

Nhưng mà món đồ trong tay này... Nàng cúi đầu nhìn từng đường may xiên xẹo phía trên, hình như mang nó đi tặng lại càng không thỏa đáng.

Hoàng Hậu nương nương xách cỗ Bạch Thánh Huyền ngồi vào trong xe ngựa. Lần này bà và Tô Nguyệt Cẩm cùng nhau đi tới Phụng Vu sơn, nghe nói là dự định tiếp tục chữa trị bệnh liệt mặt của mình.

Con chồn tuyết lông dài nào đó sau khi nhìn thấy nàng thì phấn khích lạ thường, chiu chít loạn xạ, lông tơ lông măng dựng đứng hết cả lên. Nàng lặng lẽ dịch về phía cửa xe, chỉ sợ tên nào đó sẽ đột ngột nhào tới.

Cũng may Hoàng Hậu nương nương vô cùng thấu hiểu lòng người, bà đánh ngất nó luôn, mặt không biểu cảm nói với Thẩm Hành: “Con trai ta ở xe ngựa phía sau, hai con nhanh nhanh đi tình chàng ý thiếp đi.”

Khóe miệng nàng co giật, nàng cảm thấy vị nương nương này đúng là người phóng khoáng nhất tự cổ chí kim. Quế Viên công công vén rèm lên, mặt mày cũng âm muội không kém, nàng còn chưa kịp đứng vững, cả người đã bị ôm chặt vào lòng ngực ấm áp. Hắn ôm nàng, bỗng đồng nói:

“Không thì nàng đi cùng ta nhé?” Lò lửa trong xe vẫn còn đang cháy đượm, hơi nóng phả vào mặt làm tai nàng cũng đỏ ửng cả lên. Nàng mắt tự nhiên nhích qua nhích lại, lấp bắp nói. “Chỉ hơn một tháng thôi mà, ta chờ chàng trở về.”

Lần này đi theo toàn là người hoàng thất, nàng còn chưa cưới chưa gả, dù thế nào cũng không thể công khai theo hắn như vậy được. Mặc dù nàng chưa bao

giờ để ý mấy câu chuyện được đồn đại trên phố, nhưng nàng cũng không muốn Tô Nguyệt Cẩm phải chịu nhiều chê trách.

“Cũng được.” Sau một hồi lâu, hắn nhẹ nhàng trả lời hai chữ. Tay vẫn còn ôm ôn hương nhuyễn ngọc, thỉnh thoảng lại cọ cọ cổ nàng. Thẩm Hành bị dáng vẻ giận dữ như đứa trẻ này của hắn chọc cười, nhưng rồi, làn da đang chạm vào người nàng lại lạnh lạnh thấu xương, nàng càng thêm lo lắng. “Không có chuyện gì thật chứ? Thân thể của chàng...”

Phụng Vu sơn nằm ở gần Hoài Nam, đường xá xa xôi, thân thể của hắn bây giờ...

“Thân thể của ta làm sao?” Hắn nhướn mày, từ từ ghé sát vào vành tai nàng. “Vẫn có thể nấu chín cơm.”

Cái đồ xấu xa này!!! Thẩm Hành thật quá hóa giận, đẩy người nào đó ra, sớm biết hắn không phải kẻ đứng đắn gì mà.

Tô Tiểu Thiên Tuế cũng không buồn ngăn cản, nương theo lực đẩy kia nghiêng người nằm luôn trên đệm lót, hắn thản nhiên đáp: “Là nàng hỏi ta trước.”

Ánh mắt nhạo báng kia làm Thẩm đại tiểu thư phải đỏ bừng cả mặt, nàng xoay người định xuống xe, nhưng bị hắn đưa tay kéo lại. “Nàng còn chưa đưa quà cho ta mà.”

Đồ Đạo Đạo lẩm miệng, bị chân giò muối trong cung mua chuộc, cho nên chuyện Thẩm Hành thêu hà bao cũng nói luôn cho hắn, giờ đến cơ hội đôi ý nàng cũng không có nữa.

Nàng cúi đầu nhìn giày. “Cái đó, ta thêu không được đẹp lắm, chờ chàng trở về ta sẽ đưa cho chàng.” Khuôn mặt hắn tỏ vẻ hiểu ra, hết sức thông cảm gật gật đầu.

“A Hành, về trình độ thêu thùa của nàng ấy, ta chưa từng nuôi hy vọng gì nhiều, cho nên nàng cũng không cần phải lo lắng làm gì.” Hắn chỉ muốn những lúc không vui sẽ lấy ra ngắm nghía, có lẽ sẽ vui vẻ hơn nhiều. Cả khuôn mặt Thẩm Hành được bao phủ trong một màn sương lạnh, nàng có thể tự chê bai mình, nhưng không có nghĩa là muốn nghe người khác chê bai.

“Ai nói ta thêu xấu, lần này đã tiến bộ hơn nhiều rồi.” Nàng nổi giận đùng đùng ném hà bao vào người hắn, phía trên có thêu một bài thơ nho nhỏ.

“Phục khùng thông thông thuyết bất tận,

Hành nhân lâm phát hựu khai phong.”

(Dịch nghĩa:

Sợ vôi vàng nói chẳng hết lời

Người đi sắp cát bước còn mở thư ra lần nữa.)

Là “Thu Tứ” của Trương Tịch. Mặc dù thu đã qua, nhưng ý cảnh bên trong vẫn đúng người đúng chuyện.

“Ý ngàn tầng, phục khủng lâm thì bất tận, nàng chọn câu thơ này không tệ.”

Được Tô Tiểu Thiên Tuế tán thưởng khiến Thảm Hành cũng hưởng thụ ít nhiều. Câu thơ này là kết quả suốt ba ngày ròng rã, nàng lật lui lật tới không biết mấy tập thơ.

Vừa định đắc ý một hồi, thỉnh linh hấn lại từ tổn phán một câu.

“Đây là câu thơ năm đó Trương Tịch ở Lạc Dương vì nhớ nhà nên viết thư cho trường bối, nàng có thể đặt bối phận của ta lên cao như vậy, đúng là khiến ta được quan tâm mà kính sợ đó.”

Lúc Thảm đại tiểu thư đi ra khỏi xe ngựa, cả người đều chìm đắm trong một thứ bi thương vô hình không cách nào thoát khỏi. Quế Viên đứng cạnh nghi ngờ nói với Tô Nguyệt Cẩm: “Vương gia, Thảm đại cô nương bị sao vậy?”

Không phải lúc vào vẫn vui vẻ lắm mà? Sao khi đi ra lại như người mất hồn vậy chứ?

Tô Tiểu Thiên Tuế mỉm cười nghịch nghịch hà bao trong tay, vô tội đáp: “A Hành không nở xa ta, đương nhiên sẽ buồn phiền như thế.”

Chuyện đùa giỡn nương tử nhà mình, đâu thể tùy tiện cho người khác biết?

Tô Nguyệt Cẩm xuất phát, mang theo “Thư nhà” của Thảm Hành, hài lòng ra đi. Thảm đại tiểu thư tiếp tục ngây ngốc ở trong phủ suốt ngày, quyết tâm phải xem hết giải nghĩa của tất cả tập thơ.

Đạo Đạo cắn chân giò muối ngồi trên băng ghế cùng Thảm Quát nhìn sang, hình ảnh này đúng là kì lạ quá.

Nương Thảm Hành vẫn chưa trở về, qua rằm tháng giêng, Thảm Quát lại bận rộn. Sau đầu xuân sẽ diễn ra kỳ thi xuân quan trọng, ngoài việc đối chiếu danh sách dự thi, kiểm tra lại “sổ phòng” của từng thí sinh cũng không thể bỏ sót. Trước khi thi hội ba ngày, ai là quan chủ khảo mới được quyết định xong, họ phải ở trường thi một mình, trong khoảng thời gian đó, không ai được tới đây thăm viếng hay đưa thêm đồ đạc. Những quy định này là để phòng ngừa có người nhận hối lộ hay tiết lộ đề thi.

Thảm Quát làm giám thị, đương nhiên ông cũng phải đến trường thi từ sớm. Trước khi bước vào, ông nước mắt lã chã căn dặn Thảm Hành, nếu nương con quay về, nhất định phải nói bà ở nhà chờ ông, không được chạy lung tung như trước.

Mặc dù Thảm Hành hơi nghi ngờ vì sao lần này cha mình lại lo lắng đến vậy, nhưng trực giác nàng mách bảo, có lẽ nó liên quan đến lần thi hội lần này.

Vì thế nàng gật đầu chắc nịch, cùng ngày đó, nàng đi chợ mua một sợi dây thừng to bằng cánh tay, định khi nào nương về sẽ trói bà lên trên cây cho chắc.

Khi phu nhân Lâm thừa tướng đưa Trương Văn Quân đến tìm nàng, nàng còn đang đọc sách dưới tàng cây.

Vừa vặn đọc tới Mạnh Giao,

“Chú kính đồ giám vi, kết giao đồ tương y.

Phàm đồng bất khả chiếu, tiểu nhân đa thị phi.”

Nàng ngheo cổ nhìn cặp mẹ chồng nàng dâu đang đứng ngay ngoài cửa, mỉm cười cúi chào.

“Tiết xuân se lạnh, không biết có khách quý tới thăm, không nghênh đón từ xa được, có lỗi quá.”

Lâm phu nhân cười dịu dàng thân thiết, bà làm như thân quen kéo tay Thẩm Hành. “Cô nương vẫn thanh tú như ngày bé, mấy năm không gặp, đúng là càng ngày càng chín chắn. Đang đọc sách gì vậy?”

Nàng cười cười khép tập thơ này lại. “Đọc bừa thôi mà, tính tình của ta không tốt, nên muốn học thêm ít thơ cổ để học cách khoan thai điềm nhiên.”

“Ồ?”

Lâm phu nhân nhíu mày nhìn nàng.

“Không biết cô nương đang đọc đến câu nào?”

Nàng gật đầu mời hai người vào trong, tự mình bưng hai chung trà nóng đến.

“Thiếu vô thích tục vận, tính bản ái khâu sơn.”

(Dịch nghĩa: Trẻ không hòa thế tục, tính thích núi non chơi)

Trích Quy Điền Viên Cư của Đào Tiềm, dịch thơ Hoàng Tạo.

Từ khi còn trẻ nàng đã bâng quơ với sự đời, đến bây giờ lại càng chẳng muốn dính líu.

Lúc nhỏ, Lâm phu nhân đã quen đọc đủ thứ thi thư, sao có thể không hiểu thâm ý kia cho được. Lời còn chưa ra khỏi miệng đã bị câu thơ này chặn họng. Đương nhiên trong lòng bà không thích, nhưng trên mặt vẫn cứ phải mỉm cười.

“Đương nhiên là thơ của Đào công rất hay, nhưng giữa thế tục này, có bao nhiêu người có thể không màng đến. Suy nghĩ của cô nương là tốt, chỉ tiếc, có một số việc khó có thể tùy tâm, Thẩm cô nương nói xem có đúng không nào?”